TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

ÇEKİP GİDEN GÜZELLİKLER

Yazan: Naci Konyar - 11 Kasım 2010

Bir haber, dilek, arzu, istek ya da duyguyu uzakta olan bir dosta iletmek amacıyla yazılmış yazılardı mektuplar…

Hayatımızı televizyonların, cep telefonlarının, internetin, tuşların işgal etmediği o telaşsız zamanlarda insanlarımızın duygularını özlem ve hasretle yazıya dökerek kalıcı kıldığı değerli kâğıtlardı mektuplar…

Çocukluğumun bir köy odası. Tahta bir kapı, kapının arkasında iri bir çivi ve çiviye üst üste geçirilmiş çizgili mektup kâğıtları.

Şöyle başladığını hatırlıyorum mektupların; 'yüksek bir Türk gencine takdimdir' askerken köye mektup yazan dayım kardeşine yazdığı mektuba bu satırlarla başlardı. Önce ev halkının tek tek isimleri sayılarak hal ve hatırlarının sorulduğu, iyilik ve sağlık dileklerinin iletildiği sonra beni soracak olursanız başlığıyla özlem cümleleri ile devam eden asker mektupları yine ev halkı, dost ve akrabaların tek tek isimlerine gönderilen baki selamlarla nihayetlendirilir ve acele cevap bekleyen satırlarla sonlandırılırdı.

Renkli damalı kuşaklı er mektuplarının üzerinde gönderen ve gidecek yerin adreslerinin yazıldığı bölümlerin yanı sıra koyu kırmızı bir damga göze çarpardı zarfın üzerinde. Bu damga her er mektubunda mutlaka bulunurdu;

'Er mektubu görülmüştür'

O yıllarda erlerin ailelerine yazdığı mektuplar belki kalıplaşmış bir mektup yazma metoduyla yazılmış, bir birine benzer mektuplar olsalar da sıcak ve samimi satırlar olarak tekrar, tekrar okunur ve tahta kapının iri çivisi üzerine takılarak gönderiliş tarihine göre yeni bir mektubun gelişine kadar ev halkını oyalardı.

Bir de gençlik yıllarına ilk adım attığımız, ilk heyecan ilk yürek çırpıntısı ile karşı cinse yazılan utangaç aşk mektupları vardı. Örf ve adetlerin izin vermediği 'çıkma' gibi garip bir isimle dillendirilen arkadaş olma isteğini söylemenin zor olduğu, daha çok platonik aşkların yaşandığı o devirlerde pembe sayfalara yazılmış oklu kalpli mektuplar hayatın bir diliminin sırlı ve unutulmaz gerçekleriydiler.

Mektup nevi olarak edebi mektupların da edebiyatta ayrı bir yeri vardır. Edebiyatçıların bir birine ya da devlet büyüklerine yazdıkları, hatıra ve seyahat eserleri gibi tarihe ışık tutan edebi değeri olan yazılar zenginlikleri ile kültürümüze zenginlik katan mektup çeşitlerinden biriydi.

Ne hazindir ki mektuplaşma olgusu hayatımızdan çıkıp gitti. Modern zamanın insanları artık mektup yazmaz oldular. İnsanlarımız şimdi cep telefonlarıyla iletişim kuruyorlar bir birleriyle…

Eski mektuplar alıcıları tarafından hasretle özlemle açılır, gelmesi dört gözle beklenirdi. Zamanımızda gelen mektuplar özlemle değil endişeyle açılıyor. Zira çoğu ya bir icra, ya bir bitmez davayı ya da size borcunuzun ödenmesini haber veren sevimsiz mektuplar…

Sevimli postacılarımız da yılların yıprattığı o meşin çantaları ile artık dost, arkadaş, sevgili mektuplarını ve o sıcacık 'er mektubu görülmüştür' yazan mektupları getirmez oldu bizlere…

Yar mektubun ucunu yakmış mıdır? Bilinmez ancak mektup üzerine şarkı da türkü de yazılamayacağı bilinen bir gerçek. Belki de ilköğretim çocukları 'bak postacı geliyor' şarkısını duyduklarında sözlerini garip bulacaklar, postacıya herkes niye bakar, postacı niçin merak edilir diye sorular soracaklar kendilerine…

Modern iletişim araçlarının hayatımıza girmesi ile dünyanın bir ucundan görüşme ve konuşmanın yapılabildiği zamanımızda sadece mektup yazma kültürü değil, gurbet, hasret, sıla gibi kelimeler de manalarını yitirdiler.

Şairler artık turnaları sembol olarak kullanamayacak gurbet acılarını anlattığı şiirlerinde. Yeşilbaşlı ördekler, sıra dağlar, dereler, uçan kuşlarla selam gönderilemeyecek sılaya. Ve de sevgililer pembe kâğıtlara sevgi sözcüklerini sıralayıp kalbi delen bir ok işaretiyle isimlerinin baş harflerinin yazıldığı o mahcup aşk mektuplarını yazamayacaklar. Çünkü artık tuşları dokunacak kadar yakın parmaklarına cep telefonlarının…

Okuyucularımızın bizi bu satırları okuduktan sonra eski zaman sayıklayıcısı olmakla değerlendireceklerini biliyoruz. Öyle olmadığımızı iddia etsek de yazdıklarımız bizi yalanlamaya yetiyor. Evet, eski zamanın güzelliklerini arayanlardanız. Oraya sığınma gayreti ayrıca içinde bir kaçışı da barındırıyor.

Zamanın sıkıntılarından kaçıyoruz;

Cumhuriyetimizin değerleriyle 1400 yıllık İslami değerlerimizi barıştıramayanların kavgasından kaçıyoruz.

Herkese bir gün mutlaka lazım olacak olan yargıyı kötüyü örnek göstererek siyasallaştırılmasından duyduğumuz rahatsızlıktan kaçıyoruz.

Televizyon ekranlarında koca koca unvanları olan aydınlarımızın ülke meselelerine bakışlarındaki objektiflikten uzak yorumlarına canımız sıkılıyor kaçıyoruz.

Nehirlerimiz, ırmaklarımız, derelerimiz satılıyor, doğa çevre katlediliyor tepkisizliğe üzülüyor kaçıyoruz.

Bu kaçış bizi eski zamanın güzelliklerini aramaya yöneltiyor. Ülke meselelerinden kaçış bizi hayatımızdan çekilen, kaybettiğimiz değerlere götürüyor. Belki de bugün yaşanılan her olumsuzluğun altında o kaybedilen değerler olduğunu düşünüyoruz.

Demem odur ki hayatımızdan çekip giden boşluğunu hissettiğimiz her güzelliğin ne kadar çağdaşlaşsak da yeri doldurulamıyor. Tıpkı yürekten yüreğe sıcak ve samimi satırlarla yazılan mektuplar gibi…

Okuyucularımın Kurban Bayramlarını en içten dileklerimle kutluyorum.

Yorum Ekle

Naci Konyar

X